

Druk nr 333

Warszawa, 26 lutego 2002 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-15-02

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o zawodzie lekarza wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych,

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b Regulaminu Sejmu, przekazuję przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Zdrowia.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

**z dnia2002 r.
o zmianie ustawy o zawodzie lekarza.**

Art. 1.

W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 89, poz. 969, Nr 113, poz. 1207 i Nr 126, poz. 1382 i 1383) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 w ust. 3 wyrazy „o którym mowa w art. 19f” zastępuje się wyrazami „działające przy ministrze właściwym do spraw zdrowia”;
- 2) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Dokument poświadczający formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych, lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wydany przez odpowiedni organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, określony w odrębnych przepisach wydanych na podstawie ust. 3, z zastrzeżeniem ust. 2, jest równoważny z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty.

2. Za równoważne z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone:

- 1) dokumentem poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed:
 - a) 1 stycznia 1995 r. w Austrii, Finlandii i Szwecji,
 - b) 3 kwietnia 1992 roku w Niemieckiej Republice Demokratycznej, który upoważnia do wykonywania zawodu lekarza specjalisty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych

zasadach, jak dokument poświadczający kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec i określony w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 3,

- c) 1 stycznia 1986 roku w Hiszpanii i Portugalii,
- d) 1 stycznia 1981 roku w Grecji,
- e) 20 grudnia 1976 roku w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub

- 2) zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzającym, że dokument poświadczający formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej został wydany po odbyciu odpowiedniego szkolenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne kwalifikacjom poświadczonym dokumentami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, uwzględniając oryginalne i polskie brzmienie dokumentów oraz podmiotów właściwych do ich wydania, wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.”;

3) po art. 20 dodaje się art. 20a i 20b w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej i posiadający dokumenty, o których mowa w art. 16a ust. 1 lub 2, ma prawo do używania określonych tytułów specjalisty w danej dziedzinie medycyny, odpowiadających tytułom określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w kraju uwzględniając oryginalne brzmienie tych tytułów wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.

Art. 20b. 1. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej tytułem lub stopniem naukowym, lub ich skrót, o ile tytuł ten lub stopień albo ich skrót nie jest tożsamy z tytułem naukowym lub stopniem naukowym uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, którego lekarz ten nie posiada; w takim przypadku, lekarz posługiwać się może tytułem naukowym lub stopniem naukowym określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, nazwy tytułów i stopni naukowych uzyskanych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, których mogą używać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lekarze będący obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, w sytuacji, gdy tytuł lub stopień przez nich posiadany nie jest tożsamy z tytułem lub stopniem naukowym uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, wymagającym dodatkowego szkolenia, którego lekarz ten nie posiada, uwzględniając w szczególności oryginalne i polskie brzmienie nazw tytułów lub stopni naukowych.”.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 1 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza stanowi wykonanie zobowiązań Polski związanych ze staraniami o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej i obejmujących określony w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa obowiązek uchwalenia aktów prawnych implementujących

rozwiązania przyjęte w prawie europejskim w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza.

Celem opracowanego projektu ustawy jest wprowadzenie przepisów prawnych umożliwiających uznawanie specjalizacji medycznych oraz używanie tytułów specjalisty, a także stopni i tytułów naukowych do ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 1997r., Nr 28, poz. 152 z późn. zm.) dostosowujących do regulacji wspólnotowych, zawartych w następujących dyrektywach:

1. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania formalnych kwalifikacji praktykujących w dentystyce zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (78/686/EWG);
2. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności dentystów (78/687/EWG);
3. Dyrektywa Rady z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty i weterynarza odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa (81/1057/EWG);
4. Dyrektywa Rady z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentysty, weterynarza oraz położnej; jak również dyrektywy nr 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem działalności zawodowej lekarzy, weterynarzy i położnych (89/594/EWG);

5. Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. przyjęta w celu ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych formalnych poświadczeń kwalifikacji lekarskich (93/16/EWG),
6. Dyrektywa Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej Dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz Dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodu pielęgniarki ogólnej, stomatologa, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza.

Proponowane przepisy dotyczące uznawania specjalizacji znalazły się w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw przekazanym 15 marca 2001 r. do uzgodnień międzyresortowych przy piśmie Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Zdrowia nr NKK-KO/PR/47/2001. Do przedmiotowych zapisów nie zgłoszono uwag.

Jednak w przyjętej przez Parlament ustawie z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw nie znalazły się cytowane przepisy wyłączone w wyniku poprawki Sejmu.

Przedkładany projekt stanowi wznowienie inicjatywy legislacyjnej w tym zakresie co jest niezbędne dla pełnej implementacji prawa wspólnotowego. Propozycja zapisu przepisów jest tożsama z projektem pierwotnym z marca ubiegłego roku.

W art. 1 pkt 1 w zakresie dotyczącym art. 16a ust. 1 przedłożonego projektu przewiduje się równoważność dokumentu poświadczającego formalne kwalifikacje specjalistyczne lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej (określonego w przepisach, które zostaną wydane na podstawie art. 16a ust. 3) z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty (w związku z art. 4, 5, 6 i 7 Dyrektywy Rady 93/16 oraz art. 2,3 i 4 Dyrektywy Rady 78/687, a także art. 4, 5 Dyrektywy Rady 78/686).

Ponadto zgodnie z Art. 9 Dyrektywy 93/16 art. 16a ust. 2 nowelizowanej ustawy określa zasady używania tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny

przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który nie posiada dyplomu lub innego dokumentu, których wykaz zostanie umieszczony w obwieszczeniu a posiadają dokumenty wydane przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej czy też wydane w ramach starego systemu kształcenia specjalistycznego.

Opracowany projekt ustawy w zakresie dotyczącym art. 20a reguluje również zasady używania przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny na terytorium Polski, upoważniając ministra właściwego do spraw zdrowia do ogłoszenia w drodze obwieszczenia wykazu dyplomów i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych (w związku z art. 5 Dyrektywy Rady 93/16)

Projekt ustawy w art. 1 pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 20b ustawy o zawodzie lekarza określa również zasady posługiwania się na terytorium Polski przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej tytułem lub stopniem naukowym, których wykaz określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego (w związku z art. 10 Dyrektywy Rady 93/16 oraz art. 8 Dyrektywy Rady 78/686).

Przyjęcie ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Pilne przyjęcie ustawy wynika ze zobowiązania zawartego w Narodowym Programie Przygotowań do Członkostwa.

Ustawa wejdzie w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej z wyjątkiem art. 1 pkt 1, który wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA

Celem przedstawionego projektu jest wprowadzenie do ustawy o zawodzie lekarza trzech zagadnień wynikających bezpośrednio z konieczności transpozycji do polskiej legislacji norm wspólnotowego porządku prawnego dotyczących wykonywania zawodu lekarza lub dentysty:

1. instytucji uznawania specjalizacji medycznych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
2. prawa posługiwania się tytułami specjalisty w danej dziedzinie medycyny przez lekarzy (dentystów) z państw członkowskich;
3. prawa posługiwania się tytułami oraz stopniami naukowymi przez lekarzy (dentystów) z państw członkowskich.

Powyższe zagadnienia były już przedmiotem rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza, nie zostały jednak przyjęte w ostatecznej wersji ustawy uchwalonej przez Sejm RP w dniu 6 września 2001 r.

Opracowanie i uchwalenie ustawy o zawodzie lekarza (dentysty) jest częścią priorytetu 2.5 -Narodowego Programu Przygotowania do Członkostwa - : Dostosowanie polskiego prawa do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, stomatolog i architekt.

Do unijnego systemu prawnego regulującego problematykę związaną m.in. z uznawaniem specjalizacji medycznych oraz używaniem tytułów specjalisty, a także stopni i tytułów naukowych przez lekarzy (dentystów) należą następujące akty prawne:

1. **Dyrektywa Rady 78/686/EWG** z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje osób wykonujących zawód lekarza stomatologa, zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług;

2. **Dyrektywa Rady 78/687/EWG** z dnia 25 lipca 1978 r w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności lekarzy stomatologów;
3. **Dyrektywa Rady 81/1057/EWG** z dnia 14 grudnia 1991 r. uzupełniająca dyrektywy 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza stomatologa i lekarza weterynarii odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa;
4. **Dyrektywa Rady 89/594/EWG** z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy 75/362/EWG, 77/452/EWG, 77/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza stomatologa, lekarza weterynarii, oraz położnej; jak również dyrektywy 75/363/EWG, 78/1027/EWG, oraz 80/155/EWG w sprawie koordynacji przepisów prawnych, rozporządzeń i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem zawodu lekarza, lekarza weterynarii i położnej;
5. **Dyrektywa Rady 93/16/EWG** z 5 kwietnia 1993 w sprawie ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje;
6. **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE** z dnia 14 maja 2001 r zmieniająca dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie powszechnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG/, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza.

Podstawowym założeniem ww. wymienionych aktów prawa wspólnotowego jest wprowadzenie zasad umożliwiających równe traktowanie obywateli państw członkowskich UE, w odniesieniu do udzielania prawa wykonywania zawodu lekarza (dentysty), oraz

uznawania kwalifikacji zawodowych w tym uznawania specjalizacji medycznych oraz używania tytułów specjalisty, a także stopni i tytułów naukowych.

Zgodnie z Dyrektywami, warunkiem uzyskania dostępu do tej działalności jest posiadanie dyplomu, świadectwa lub innego poświadczenia kwalifikacji podlegającej uznaniu. Dyrektywa 93/16/EWG określa minimalny program szkolenia, który prowadzić ma do uzyskania dyplomu (art. 23). Dyrektywa 93/16/EWG określa szczegółowo, które z dyplomów uzyskanych w państwach członkowskich podlegają uznaniu (art. 3,4,5,6,7,9 i 10). Państwo członkowskie zobowiązane jest przyznać posiadaczowi dyplomu, uzyskanego w innym państwie członkowskim, takie same uprawnienia, jakie przyznaje posiadaczom dyplomów, uzyskanych w tym państwie, a potwierdzających kwalifikacje objęte dyrektywą. Lekarz (dentysta) będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ma prawo posługiwać się tytułem uzyskanym w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w języku państwa uzyskania tytułu, nawet gdy może on być mylony z tytułem, który wymaga dodatkowego szkolenia w państwie przyjmującym. W takiej sytuacji państwo członkowskie może wskazać jedynie odpowiednią formułę, którą ma obowiązek posługiwać się taka osoba. Dyrektywy mają zagwarantować posiadaczom dyplomów, nabytych w jednym z państw członkowskich, że powołanie się na nie, będzie tak samo skuteczne, jak powołanie się na właściwe dyplomy nabyte w państwie przyjmującym.

W celu wdrożenia powyższych zasad do systemu prawa polskiego konieczne było sporządzenie projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza.

W kwestii uznawania specjalizacji medycznych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, projekt ustawy stanowi, iż zostaną uznane za równoważne kwalifikacje potwierdzone dokumentami wymienionymi w art. 16a ust. 2 oraz w wykazie opublikowanym w „Monitorze Polskim” w drodze obwieszczenia (art. 16a ust. 3). Taka regulacja odpowiada wymaganiom określonym w dyrektywach.

Projekt ustawy przyznaje lekarzom (dentystom) prawo używania tytułu i stopnia naukowego oraz uzyskanego tytułu specjalisty z zakresu specjalizacji medycznych. W stosunku do lekarza (dentysty) będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, projekt przyznaje prawo posługiwania się tytułem uzyskanym w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w języku państwa uzyskania tytułu, nawet gdy może on być mylony z tytułem, który wymaga dodatkowego szkolenia w Rzeczypospolitej

Polskiej. W takiej sytuacji minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego wyda stosowne obwieszczenie określające nazwy tytułów i stopni, jakich używać może na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lekarz (dentysta) będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Takie uregulowanie odpowiada wymogom Dyrektywy 93/16/EWG.

Projektowany termin wejścia w życie ustawy przypada na dzień uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego acquis w zakresie uznawania specjalizacji medycznych oraz używania tytułów specjalisty, a także stopni i tytułów naukowych przez lekarzy (dentystów). Dla uznania, iż dostosowanie prawa polskiego do wspólnotowego acquis w powyższym zakresie zostało dokonane kompleksowo, konieczne jest wdrożenie do systemu polskiego prawa Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE.

Ustawa o zawodzie lekarza jest potraktowana priorytetowo w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000). **Priorytet nr 2.5** w obszarze Dostosowanie polskiego prawa do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, stomatolog i architekt, przewidywał uchwalenie ustawy implementującej Dyrektywy tak, aby weszła w życie w dniu akcesji.

W powyższym zakresie projekt dokonuje transpozycji odpowiednich przepisów Dyrektywy Rady 93/16/EWG z 5 kwietnia 1993 w sprawie ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DH/ 362 /2002/DPE/jg

Warszawa, 19 lutego 2002 r.

**Pan
Aleksander Proksa
p.o. Sekretarza Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

• W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza (pismo nr RM-10-15-02), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem przedłożonego projektu ustawy jest implementacja wspólnotowych przepisów prawnych umożliwiających uznawanie specjalizacji medycznych oraz używanie tytułów specjalisty, a także stopni i tytułów naukowych.
- II. W ramach Unii Europejskiej kwestia dostępu do wykonywania ww. zawodów podlega harmonizacji w zakresie niezbędnym do swobodnego przepływu osób i usług w ramach wspólnego rynku na podstawie art. 43 i art. 49 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- III. W szczególności projekt ten należy przeanalizować pod kątem zgodności z przepisami, które zawiera:
 1. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania formalnych kwalifikacji praktykujących w dentystyce zawierająca postanowienia ułatwiające skuteczne korzystanie z prawa zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług (78/686/EWG);
 2. Dyrektywa Rady z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych dotyczących działalności dentystów (78/687/EWG);
 3. Dyrektywa Rady z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące wzajemnego

uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentyści i weterynarza odpowiednio z uwagi na uzyskane prawa (81/1057/EWG);

4. Dyrektywa Rady z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy nr 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG regulujące wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu lekarza, pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, dentyści, weterynarza oraz położnej; jak również dyrektywy nr 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów prawnych, regulacji i działań administracyjnych związanych z wykonywaniem działalności zawodowej lekarzy, weterynarzy i położnych (89/594/EWG);
5. Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. przyjęta w celu ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych formalnych poświadczeń kwalifikacji lekarskich (93/16/EWG).

IV. Przedłożony projekt ustawy pozostaje w zgodności ze wskazanymi powyżej regulacjami prawa wspólnotowego.

W art. 1 pkt 2 przedłożonego projektu, w zakresie dotyczącym art. 16a ust. 1 nowelizowanej ustawy, przewiduje się równoważność dokumentu poświadczającego formalne kwalifikacje specjalistyczne lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej (określonego w przepisach, które zostaną wydane na podstawie art. 16a ust. 3) z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty (w związku z art. 4, 5, 6 i 7 Dyrektywy Rady 93/16 oraz art. 2, 3 i 4 Dyrektywy Rady 78/687/EWG, a także art. 4, 5 Dyrektywy Rady 78/686/EWG).

Ponadto zgodnie z art. 9 Dyrektywy Rady 93/16/EWG nowelizowana ustawa w art. 16a ust. 2 określa zasady używania tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który nie posiada dyplomu lub innego dokumentu, których wykaz zostanie umieszczony w obwieszczeniu a posiadają dokumenty wydane przed ich przystąpieniem do Unii Europejskiej, czy też wydane w ramach starego systemu kształcenia specjalistycznego.

Opracowany projekt ustawy w zakresie dotyczącym art. 20a reguluje również zasady używania przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej tytułu specjalisty w określonej dziedzinie medycyny na terytorium Polski, upoważniając ministra właściwego do spraw zdrowia do ogłoszenia w drodze obwieszczenia wykazu dyplomów i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych (w związku z art. 5 Dyrektywy Rady 93/16/EWG).

Projekt ustawy w art. 1 pkt 3 w zakresie dotyczącym art. 20b ustawy o zawodzie lekarza określa również zasady posługiwania się na terytorium Polski przez lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej tytułem lub stopniem naukowym, których wykaz określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego (w związku z art. 10 Dyrektywy Rady 93/16/EWG oraz art. 8 Dyrektywy Rady 78/686/EWG).

V. Zakres przedmiotowy projektowanej nowelizacji był już przedmiotem rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza, nie został jednak przyjęty w ostatecznej wersji ustawy uchwalonej przez Sejm RP w dniu 6 września 2001 r.

W związku z ponownym wniesieniem projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza należy wskazać na następujące fakty zmieniające stan prawny trwający w okresie przygotowywania poprzedniej nowelizacji ustawy o zawodzie lekarza:

- **pojawienie się nowego przedmiotowego *acquis* – dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z 14 maja 2001 r. 2001/19/WE** zmieniającej dyrektywy 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektyw Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG, 93/16/EWG dotyczące zawodu pielęgniarki ogólnej, dentysty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza;
- **zmiany polskiego stanowiska negocjacyjnego w rozdziale 2 „Swoboda przepływu osób”** odnośnie zastąpienia tytułu zawodowego „lekarz stomatologii” tytułem „lekarz dentysta”.

Pomimo faktu, iż wspomniana wyżej nowa dyrektywa nr 2001/19/WE została wymieniona w uzasadnieniu do przedstawianego projektu, to jej postanowienia dotyczące procedury uznawania specjalizacji uzyskanych przez lekarzy specjalistów spoza Unii Europejskiej nie zostały do niego wprowadzone. Ponadto dyrektywa ta zawiera postanowienia, które powinny znajdować się w ustawie o zawodzie lekarza w zakresie wykraczającym poza przedmiot niniejszej nowelizacji. Należy jednak podkreślić, iż państwa członkowskie Unii Europejskiej zobowiązane zostały do wdrożenia dyrektywy 2001/19/WE do 31 grudnia 2002 r.

Zgodnie z powyższym przedstawiony do zaopiniowania projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza stanowi wykonanie zobowiązań Polski związanych ze staraniami o uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej i obejmujących określony w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa obowiązek uchwalenia aktów prawnych implementujących rozwiązania przyjęte w prawie europejskim w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza (dentysty).

Dlatego też projekt ustawy należy uznać za dostosowujący przepisy prawa polskiego regulujące zasady podejmowania i wykonywania zawodów lekarza i dentysty do regulacji wspólnotowych, zawartych w dyrektywach wskazanych w punkcie III niniejszej opinii.

- VI. **W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza jest zgodny z prawem Unii Europejskiej w zakresie w jakim wdraża postanowienia dyrektyw wymienionych w punkcie III niniejszej opinii. Jednocześnie należy podkreślić, że projektodawca przewiduje wdrożenie do systemu polskiego prawa Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2001/19/WE poprzez przygotowanie kolejnej nowelizacji ustawy o zawodzie lekarza do końca roku 2002. Zgodnie ze sformułowaniem Narodowego Programu Przygotowania do Członkostwa dotyczącym harmonizacji prawa w dziedzinie swobody przepływu osób, Polska podejmie konieczne działania prowadzące do wdrożenia *acquis communautaire* w obszarze „Swobodny przepływ osób” tak by odpowiednie przepisy mogły zacząć obowiązywać od dnia 1 stycznia 2003 roku.**

Dla określenia ram czasowych procesu harmonizacji i implementacji prawa wspólnotowego Rząd Rzeczypospolitej Polskiej przyjął 31 grudnia 2002 roku jako datę gotowości Polski do członkostwa w Unii Europejskiej.

Problematyka uznawania kwalifikacji należy do obszaru negocjacyjnego „Swobodny przepływ osób”. W przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 27 lipca 1999 r. stanowisku negocjacyjnym w ww. obszarze, stwierdza się, iż Polska akceptuje w całości postanowienia prawa wspólnotowego w obszarze „Swobodny przepływ osób” i deklaruje ich wprowadzenie do ustawodawstwa krajowego tak, by mogły obowiązywać od dnia 1 stycznia 2003 r.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pani Ewa Kralkowska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Zdrowia

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia

w sprawie wykazu dokumentów poświadczających kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Na podstawie art.16a ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001 r. Nr 89, poz. 969, Nr 113, poz. 1207 i Nr 126, poz. 1382 i 1383) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Określa się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje. Wykaz oryginalnych nazwy dyplomów specjalisty i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania stanowi załącznik nr 1 do obwieszczenia.

1) w Austrii:

„Facharztdiplom” (dyplom specjalisty);

2) w Belgii:

„Titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste /erkenningstitel van geneersheer specialist” (formalne poświadczenie posiadania kwalifikacji jako lekarz specjalista) wydawane przez ministra odpowiedzialnego za zdrowie publiczne;

3) w Danii:

„Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallaege” (świadectwo dotyczące tytułu specjalisty) wydawane przez odpowiednie władze służby zdrowia;

4) w Finlandii:

„Erikoislääkärin tutkinto/specialläkarexamen” wydawany przez uniwersytety;

5) we Francji:

- a) „le'certificat d'études spéciales de médecine” (świadcstwo specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersytecki wydział medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub przez uniwersytety,
- b) świadectwo kwalifikowanego lekarza specjalisty, wydawane przez Radę Izby Lekarskiej,
- c) „le'certificat d'études spéciales de médecine” (świadcstwo ukończenia specjalistycznych studiów medycznych) wydawane przez uniwersyteckie wydziały medycyny, uniwersyteckie połączone wydziały medycyny i farmacji lub równoważne świadectwa, wystawiane na mocy dekretu Ministra Edukacji,
- d) „diplôme d'études spécialisées de médecine délivré par les universités” (dyplom ukończenia specjalistycznych studiów medycznych wydawany przez uniwersytet);

6) w Grecji:

„Titlos Iatrikis Eidikotitas” (świadcstwo specjalizacji medycznej) wydawane przez „Nomarchies” prefektury;

7) w Hiszpanii:

„Título de Especialista” (tytuł zawodowy specjalisty) wydawany przez Ministerstwo Edukacji i Nauki;

8) w Holandii:

- a) „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister” (świadcstwo uznania i zarejestrowania w Rejestrze Specjalistów) wydawane przez „Specialisten-Registratiecommissie (SRC)” (Komisję ds. Rejestracji Specjalistów (CRS)),
- b) „Getuigschrift van erkenning en inschrijving in het Register von Sociaal-Geneskundigen” (świadcstwo uznania i rejestracji) wydawane przez „Sociaal-Geneskundigen Registratie-Commissie (SGRC)” (Urząd Rejestracji Lekarzy Medycyny Społecznej)

9) w Irlandii:

świadectwo lekarza specjalisty wydawane przez odpowiednie urzędy uznawane w tym zakresie przez Ministra Zdrowia;

10) w Luksemburgu:

„certificat de médecin spécialiste” (świadcstwo lekarza specjalisty) wydawane przez Ministra Zdrowia Publicznego na wniosek szkoły medycznej;

11) w Niemczech:

„Fachärztliche Anerkennung” (świadcstwo uznania za lekarza specjalistę, wydawane przez „Landesärztekammer” (izbę lekarską danego landu);

12) w Portugalii:

„Grau de Assistente” (stopień asystenta) wydawany przez odpowiedni urząd Ministerstwa Zdrowia lub „Título de Especialista” (tytuł specjalisty) wydawany przez stowarzyszenie zawodowe lekarzy;

13) w Szwecji:

„Bevis omspecialkompetens som läkare, utfärdad av Socialstyrelsen” (dyplom lekarza specjalisty wydawane przez Państwowy Urząd Spraw Socjalnych);

14) we Włoszech:

„diploma di medico specialista, rilasciati dal rettore di una universita” (dyplom lekarza specjalisty wydany przez rektora uniwersytetu);

15) w Zjednoczonym Królestwie:

świadcstwo ukończenia kształcenia specjalistycznego wydawane przez odpowiednie wskazane w tym celu władze;

§ 2

Określa się wykaz dyplomów, świadectw i innych dowodów poświadczających posiadanie formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych uzyskanych przez lekarza stomatologa, wydawanych przez odpowiednie władze lub instytucje. Wykaz oryginalnych nazw dyplomów, świadectw i dokumentów oraz wykaz podmiotów właściwych do ich wydawania stanowi załącznik nr 2 do obwieszczenia.

- w zakresie ortodoncji:

1) w Danii:

„Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlaege i ortodonti” (Świadcstwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalnością ortodoncji), wydane przez „Sundhedsstyrelsen” (Państwowy Urząd Zdrowia);

2) w Finlandii:

„Erikoishammaslaakarin tutkinto, hampaiston oikomishoito/specialtandlakarexamen, tandreglering” wydawany przez uniwersytety;

3) we Francji:

„Le titre de spécialiste en orthodontie” (Tytuł specjalisty ortodontcji), wydany przez organa władzy uznane za właściwe do tego celu;

4) w Holandii:

„Getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het specialistenregister” (Świadcstwo stwierdzające że, dana osoba jest oficjalnie uznana i że, jej imię i nazwisko jest wpisane w rejestrze specjalistów ortodontcji), wydawane przez „Specialistenregistratiecommissie (SRC)” (Urząd rejestracji specjalistów);

5) w Irlandii

„Certificate of specialist dentist in orthodontics” (Świadcstwo stomatologa ze specjalnością ortodonty), wydawane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra;

6) w Niemczech:

„Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie“ (Świadcstwo ortodonty), wydane przez „Landeszahnärztekammern” (Izba wykonujących zawód stomatologa “Länder”);

7) w Szwecji:

„Bevis om specialistkompetens i tandreglering” (dyplom specjalisty w dziedzinie ortodontcji wydawane przez „Socialstyrelsen” – Państwowy Urząd Spraw Socjalnych);

8) w Zjednoczonym Królestwie:

„Certificate of completion of specialist training in orthodontics” (Świadcstwo ukończenia szkolenia specjalistów ortodontcji), wydawane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

- w zakresie chirurgii stomatologicznej:

1) w Danii:

„Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlaege i hospitalsodontologi” (Świadectwo przyznające prawo do używania tytułu wykonującego zawód stomatologa ze specjalizacją odontologii szpitalnej), wydane przez „Sundhedsstyrelsen” (Państwowy Urząd Zdrowia);

2) w Finlandii:

„Erikoishammaslaakarin tutkinto, suu- ja leukakirurgia” lub „Specialtandlakarexamen, oral ochmaxillofacial kirurgi” (świadectwo specjalisty w dziedzinie chirurgii stomatologicznej) wydawany przez uniwersytety;

3) w Holandii:

„Getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaakchirurg in het specialistenregister” (świadectwo stwierdzające że dana osoba jest oficjalnie uznana i jej imię i nazwisko zostało wpisane do rejestru specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydawane przez „Specialistenregistratiecommissie (SRC)” (Urząd rejestracji specjalistów);

4) w Irlandii:

„Certificate of specialist dentist in oral surgery” (Świadectwo stomatologa wyspecjalizowanego w chirurgii jamy ustnej), wydane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu przez właściwego ministra;

5) w Niemczech:

„Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie / Mundchirurgie” (Świadectwo chirurga jamy ustnej), wydawane przez „Landeszahnärztekammern” (Izba wykonujących zawód stomatologa „Länder”);

6) w Zjednoczonym Królestwie:

„Certificate of completion of specialist training in oral surgery” (Świadectwo ukończenia szkolenia specjalistów chirurgii jamy ustnej), wydawane przez właściwe organa władzy wyznaczone do tego celu.

Załączniki do obwieszczenia Ministra Zdrowia
z dnia 2002 r.
(M.P. Nr, poz.)

Załącznik nr 1

Nazwy dyplomów, świadectw i innych dowodów formalnych kwalifikacji w zakresie specjalizacji medycznych

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
Belgique/België/Belgien	Bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist/Titre professionnel particulier de médecin spécialiste	Minister bevoegd voor Volksgezondheid/ministre de la Santé publique	
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachärztliche Anerkennung	Landesärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España	Titulo de Especialista	Ministerio de Educación y Cultura	
France	1. Certificat d'études spéciales de médecine 2. Attestation de médecin spécialiste qualifié 3. Certificat d'études spéciales de médecine 4. Diplôme d'études spécialisées ou spécialisation complémentaire qualifiante de médecine	1. 3. 4. Universités 2. Conseil de l'Ordre des médecins	
Ireland	Certificate of Specialist doctor	Competent authority	
Italia	Diploma di medico specialista	Università	
Luxembourg	Certificat de médecin spécialiste	Ministre de la Santé publique	
Nederland	Bewijs van inschrijving in een Specialistenregister	1. Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst 2. Sociaal-Geneskundigen Registratie Commissie van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst 3. Huisarts en Verpleeghuisarts Registratie Commissie (HVRC) van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst	
Österreich	Facharzt Diplom	Österreichische Ärztekammer	
Portugal	1. Grau de assistente ou 2. Título de especialista 3.	1. Ministério da Saúde 2. Ordem dos Médicos	
Suomi/Finland	Erikoislääkärin tutkinto / specialläkarexamen	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialkompetens som läkare, utfärdat av Socialstyrelsen	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training	Competent authority	

Załącznik nr 2

Nazwy dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji w zakresie specjalizacji stomatologicznych

1. ORTODONCJA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
Belgique/België/Belgien	–		
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie	Landes Zahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España	–		
France	Titre de spécialiste en orthodontie	Conseil national de l'Ordre des chirurgiens-dentistes	
Ireland	Certificate of Specialist dentist in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	
Italia	–		
Luxembourg	–		
Nederland	Bewijs van inschrijving als orthodontist in het Specialisten-register	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich	–		
Portugal	–		
Suomi/Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, hampaiston oikomishoito / specialtandläkarexamen, tandreglering	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandreglering	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose	

2. CHIRURGIA STOMATOLOGICZNA

Kraj	Nazwa kwalifikacji	Organ przyznający	Świadectwo wydawane wraz z kwalifikacją
Belgique/België/ Belgien	–		
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi	Sundhedsstyrelsen	
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie	Landeszahnärztekammer	
Ελλάδα	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Γναθοχειρουργικής	1. Νομαρχιακή αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	
España	–		
France	–		
Ireland	Certificate of specialist dentist in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	
Italia	–		
Luxembourg	–		
Nederland	Bewijs van inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde	
Österreich	–		
Portugal	–		
Suomi/Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, suu- ja leukakirurgia / specialtandläkarexamen, oral och maxillofacial kirurgi	1. Helsingin yliopisto / Helsingfors universitet 2. Oulun yliopisto 3. Turun yliopisto	
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar	Socialstyrelsen	
United Kingdom	Certificate of completion of specialist training in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose	

UZASADNIENIE

Obwieszczenie Ministra Zdrowia w sprawie wykazu dokumentów poświadczających kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 16a ust. 3 ustawy zawodzie lekarza w związku z dostosowaniem prawa polskiego do prawodawstwa wspólnotowego.

Określa się wykaz dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Polsce.

Wykaz ten wynika z Dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 93/16/EEC z dnia 5 kwietnia 1993 r., nr 78/686/EEC z dnia 25 lipca 1978 r. oraz nr 2001/19/EC z dnia 14 maja 2001 r.

**OBWIESZCZENIE
MINISTRA ZDROWIA**

z dnia

w sprawie wykazu tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art.20a ust. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza ((Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152 i Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 64, poz. 729, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 60, poz. 698, Nr 94, poz. 1037 i Nr 120, poz.1268 oraz z 2001 r. Nr 89, poz. 969, Nr 113, poz. 1207 i Nr 126, poz. 1382 i 1383) obwieszcza się, co następuje:

§ 1

Określa się wykaz tytułów specjalisty w określonej dziedzinie medycyny uzyskanych przez lekarza, lekarza stomatologa w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają tytułom specjalisty używanym w Rzeczypospolitej Polskiej:

1) w danej podstawowej dziedzinie medycyny:

a) Anestezjologia i intensywna terapia:

- w Austrii: anästhesiologie und intensivmedizin,
- w Belgii: anesthésiologie/anesthesiologie/anesthésie-réanimation,
- w Danii: anaestesiologi,
- w Finlandii: anesthesiologia ja tehohoito/anestesiologi och intensivvård,
- we Francji: anesthésiologie-réanimation chirurgicale,
- w Grecji: anaesthesiologia,

- w Hiszpanii: anestesiología y reanimación,
- w Holandii: anesthesiologie,
- w Irlandii: anaesthetics/anaesthesia,
- w Luksemburgu: anesthésie-réanimation,
- w Niemczech: anästhesiologie,
- w Portugalii: anestesiologia,
- w Szwecji: anestesi och intensivvård,
- we Włoszech: anestesia e rianimazione,
- w Zjednoczonym Królestwie: anaesthetics,

b) Chirurgia dziecięca:

- w Austrii: kinderchirurgie,
- w Finlandii: lastenkirurgia/ barnkirurgi,
- we Francji: chirurgie infantile,
- w Grecji: cheiroyrgiki paidon,
- w Hiszpanii: cirugía pediátrica,
- w Irlandii: paediatric surgery,
- w Luksemburgu: chirurgie pédiatrique,
- w Niemczech: kinderchirurgie,
- w Portugalii: cirurgia pediátrica,
- w Szwecji: barn- och ungdomskirurgi,
- we Włoszech: chirurgia pediátrica,
- w Zjednoczonym Królestwie: paediatric surgery,

c) Chirurgia ogólna:

- w Austrii: chirurgie,
- w Belgii: chirurgie/heelkunde,
- w Danii: kirurgi eller kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: yleiskirurgia/ allmän kirurgi,
- we Francji: chirurgie générale,

- w Grecji: cheiroyrgiki,
- w Hiszpanii: cirugía general y del aparato digestivo,
- w Holandii: heelkunde,
- w Irlandii: general surgery,
- w Luksemburgu: chirurgie générale,
- w Niemczech: chirurgie,
- w Portugalii: cirurgia geral,
- w Szwecji: kirurgi,
- we Włoszech: chirurgia generale,
- w Zjednoczonym Królestwie: general surgery,

d) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

- w Austrii: mund-, kiefer- und gesichtschirurgie,
- we Francji: chirurgie maxillo-faciale et stomatologie,
- w Hiszpanii: cirugía oral y maxilofacial,
- w Luksemburgu: chirurgia maxillo-faciale,
- we Włoszech: chirurgia maxillo-facciale,

e) Choroby wewnętrzne:

- w Austrii: inere medizin,
- w Belgii: médecine interne/inwendige geneeskunde,
- w Danii: intern medicin eller medicinske sygdomme,
- w Finlandii: sisätaudit/ inre medicine,
- we Francji: médecine interne,
- w Grecji: pathologia,
- w Hiszpanii: medicina interna,
- w Holandii: inwendige geneeskunde,
- w Irlandii: general (internal) medicine,
- w Luksemburgu: maladies internes,
- w Niemczech: Innere Medizin,
- w Portugalii: medicina interna,
- w Szwecji: internmedicin,

- we Włoszech: medicina interna,
- w Zjednoczonym Królestwie: general (internal) medicine,

f) Choroby zakaźne:

- w Danii: infektionsmedicin,
- w Finlandii: infektiosairaudet/ infektionssjukdomar,
- w Irlandii: communicable diseases,
- w Szwecji: infektionssjukdomar,
- we Włoszech: malattie infettive,
- w Zjednoczonym Królestwie: communicable diseases,

g) Dermatologia i wenerologia:

- w Austrii: Haut- und geschlechtskrankheiten,
- w Belgii: dermato-vénérologie/dermato-venereologie,
- w Danii: dermato-venereologie eller hud- og kooenssygdomme,
- w Finlandii: ihotaudit ja allergologia/ hudsjukdomar och allergologi,
- we Francji: dermatologie et vénéréologie,
- w Grecji: dermatologia-afrodisiologia,
- w Hiszpanii: dermatología médico-quirurgica y venereología,
- w Holandii: dermatologie en venerologie,
- w Luksemburgu: dermato-vénérologie
- w Niemczech: Dermatologie und Venerologie
- w Szwecji: hud- och könssjukdomar,
- w Portugalii: dermatovenereologia
- we Włoszech: dermatologia e venerologia

dermatologia (należy uzupełnić o egzamin z wenerologii):

- w Irlandii: dermatology
- w Zjednoczonym Królestwie: dermatology,

wenerologia (należy uzupełnić o egzamin z dermatologii):

- w Irlandii: venereology,
- w Zjednoczonym Królestwie: genito-urinary medicine/ venereology,

h) Medycyna pracy:

- w Austrii: arbeits- und betriebmedizin,
- w Belgii: médecine du travail/ arbeidsgeneeskunde,
- w Danii: samfundsmedicin/arbejdsmedicin,
- w Finlandii: työterveyshuolto/ företagshälsovård,
- we Francji: médecine du travail,
- w Grecji: iatriki tis ergasias,
- w Holandii: arbeids- en bedrijfsgeneeskunde,
- w Irlandii: occupational medicine,
- w Luksemburgu: médecine du travail,
- w Niemczech: Arbeitsmedizin,
- w Portugalii: medicina do trabalho,
- w Szwecji: yrkes- och miljömedicin,
- we Włoszech: medicina del lavoro,
- w Zjednoczonym Królestwie: occupational medicine,

i) Medycyna ratunkowa:

- w Irlandii: accident and emergency medicine,
- w Zjednoczonym Królestwie: accident and emergency medicine,

j) Mikrobiologia lekarska:

- w Austrii: hygiene und mikrobiologie,
- w Danii: klinisk mikrobiologi,
- w Finlandii: kliininen mikrobiologia/ klinisk mikrobiologi,

- w Grecji: mikrobiologia,
- w Hiszpanii: microbiología y parasitología,
- w Holandii: medische microbiologie,
- w Irlandii: microbiology,
- w Luksemburgu: microbiologie,
- w Niemczech: Mikrobiologie und Infektionsepidemiologie,
- w Szwecji: klinisk bakterierologi,
- we Włoszech: microbiologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: medical microbiology,

k) Neurochirurgia:

- w Austrii: neurochirurgie,
- w Belgii: neurochirurgie/ neurochirurgie,
- w Danii: neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme,
- w Finlandii: neurokirurgia/ neurokirurgi,
- we Francji: neurochirurgie,
- w Grecji: nevrocheiroyrgiki,
- w Hiszpanii: neurocirurgia,
- w Holandii: neurochirurgie,
- w Irlandii: neurological surgery,
- w Luksemburgu: neurochirurgie,
- w Niemczech: Neurochirurgie,
- w Portugalii: neurocirurgia,
- w Szwecji: neurokirurgi,
- we Włoszech: neurochirurgia,
- w Zjednoczonym Królestwie: neurosurgery,

l) Neurologia:

- w Austrii: neurologie,
- w Belgii: neurologie/ neurologie,
- w Danii: neuromedicin eller medicinske nervesygdomme,

- w Finlandii: neurologia/ neurology,
- we Francji: neurologie,
- w Grecji: nevrologia,
- w Hiszpanii: neurologia,
- w Holandii: neurologie,
- w Irlandii: neurology,
- w Luksemburgu: neurologie,
- w Niemczech: Neurologie,
- w Portugalii: neurologia,
- w Szwecji: neurologi,
- we Włoszech: neurologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: neurology,

m) Okulistyka (oftalmologia):

- w Austrii: augenheilkunde und optometrie,
- w Belgii: ophtalmologie/oftalmologie,
- w Danii: oftalmologi eller øjensygdomme,
- w Finlandii: silmätaudit/ ögonsjukdomar,
- we Francji: ophtalmologie,
- w Grecji: ofthalmologia,
- w Hiszpanii: oftalmología,
- w Holandii: oogheelkunde,
- w Irlandii: ophtalmology,
- w Luksemburgu: ophtalmologie,
- w Niemczech: Augenheilkunde,
- w Portugalii: oftalmologia,
- w Szwecji: ögonsjukdomar (oftalmologi),
- we Włoszech: oculistica,
- w Zjednoczonym Królestwie: ophthalmology,

n) Ortopedia i traumatologia narządu ruchu:

- w Austrii: orthopädie und orthopädische chirurgie,
- w Belgii: orthopédie/ orthopedie,
- w Danii: ortopaedisk kirurgi,

- w Finlandii: ortopedia ja traumatologia/ ortpedi och traumatologi,
- we Francji: chirurgie orthopédique et traumatologie,
- w Grecji: orthopediki,
- w Hiszpanii: traumatología y cirugía ortopédica,
- w Holandii: orthopedie,
- w Irlandii: orthopaedic surgery,
- w Luksemburgu: orthopédie,
- w Niemczech: Orthopaedie,
- w Portugalii: ortopedia,
- w Szwecji: ortopedi,
- we Włoszech: ortopedia e traumatologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: orthopaedic surgery,

o) Otorinolaryngologia:

- w Austri: hals-, nase-, und ohrenkrankheiten,
- w Belgii: oto-rhino-laryngologie/otorhinolaryngologie,
- w Danii: oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme,
- w Finlandii: korva-, nenä- ja kurkkutaudit/ öron-, näs- och halssjukdomar,
- we Francji: oto-rhino-laryngologie,
- w Grecji: otorinolaryngologia,
- w Hiszpanii: otorrinolaringología,
- w Holandii: keel-, neus- en oorheelkunde,
- w Irlandii: otolaryngology,
- w Luksemburgu: oto-rhino-laryngologie,
- w Niemczech: hals-nase-Ohrenheilkunde,
- w Portugalii: otorrinolaringologia,
- w Szwecji: öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi),
- we Włoszech: otorinolaringoiatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: otolaryngology,

p) Patomorfologia:

- w Austrii: pathologie,
- w Belgii: anatomie pathologique/pathologische anatomie,
- w Danii: patologisk anatomi og histologi eller vaevsundersoegelse,

- w Finlandii: patologia/ patologi,
- we Francji: anatomie et cytologie pathologique,
- w Grecji: patologiki anatomiki,
- w Hiszpanii: anatomía patologica,
- w Holandii: pathologische anatomie,
- w Irlandii: morbid anatomy and histopathology,
- w Luksemburgu: anatomie pathologique,
- w Niemczech: Pathologie,
- w Portugalii: anatomia patologica,
- w Szwecji: klinisk patologi,
- we Włoszech: anatomia patologica,
- w Zjednoczonym Królestwie: morbid anatomy and histopathology,

q) Pediatria:

- w Austrii: kinder- und jugendheilkunde,
- w Belgii: pédiatrie/kindergeneeskunde,
- w Danii: pædiatri eller sygdomme hos børn,
- w Finlandii: lastentaudit/ barnsjukdomar,
- we Francji: pédiatrie,
- w Grecji: paidiatriki,
- w Hiszpanii: pediatria sus áreas específicas,
- w Holandii: kindergeneeskunde,
- w Irlandii: paediatrics,
- w Luksemburgu: pédiatrie,
- w Niemczech: Kinderheilkunde,
- w Portugalii: pediatria,
- w Szwecji: barn- och ungdomsmedicin,
- we Włoszech: pediatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: paediatrics,

r) Położnictwo i ginekologia:

- w Austrii: frauenheilkunde und geburtshilfe,
- w Belgii: gynécologie-obstétrique/gynecologie-verloskunde,
- w Danii: gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp,

- w Finlandii: naistentaudit ja synnytykset/ kvinnosjukdomar och förlossningar,
- we Francji: gynécologie-obstétrique,
- w Grecji: maieftiki-gynaikologia,
- w Hiszpanii: obstetricia y ginecología,
- w Holandii: verloskunde en gynaecologie,
- w Irlandii: obstetrics and gynaecology,
- w Luksemburgu: gynécologie-obstétrique,
- w Niemczech: Frauenheilkunde und Geburtshilfe,
- w Portugalii: ginecologia e obstetricia,
- we Włoszech: ostetricia e ginecologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: obstetrics and gynaecology,

s) Psychiatria:

- w Austrii: psychiatrie,
- w Belgii: psychiatrie/psychiatrie,
- w Danii: psykiatri,
- w Finlandii: psykiatria/ psykiatri,
- we Francji: psychiatrie,
- w Grecji: psychiatriki,
- w Hiszpanii: psiquiatría,
- w Holandii: psychiatrie,
- w Irlandii: psychiatry,
- w Luksemburgu: psychiatrie,
- w Niemczech: Psychiatrie,
- w Portugalii: psiquiatria,
- w Szwecji: psykiatri,
- we Włoszech: psichiatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: psychiatry,

t) Radiologia i diagnostyka obrazowa:

- w Austrii: medizinsche radiologie-diagnostik,
- w Belgii: radiodiagnostic/roentgendiagnose
- w Danii: diagnostisk radiologi eller - roentgenundersoegelse

- w Finlandii radiologia/ radiologi,
- we Francji: radiodiagnostic et imagerie médicale
- w Grecji: aktinodiagnostiki
- w Hiszpanii: radiodiagnostico
- w Holandii: radiodiagnostiek
- w Irlandii: diagnostic radiology
- w Luksemburgu: radiodiagnostic
- w Niemczech: Radiologische Diagnostik
- w Portugalii: radiodiagnostico,
- w Szwecji: medicinsk radiology,
- we Włoszech: radiodiagnostica,
- w Zjednoczonym Królestwie: diagnostic radiology

u) Radioterapia onkologiczna:

- w Austrii: strahlentherapie-radioonkologie,
- w Belgii: radio- et radiumthérapie/radio- en radiumtherapie,
- w Danii: terapeutisk radiologi eller stralebehandling,
- w Finlandii: syöpätaudit/ cancersjukdomar,
- we Francji: oncologie, option radiothérapie,
- w Grecji: aktinoterapeftiki,
- w Hiszpanii: oncología radioterapica,
- w Holandii: radiotherapie,
- w Irlandii: radiotherapy,
- w Luksemburgu: radiothérapie,
- w Niemczech: Strahlentherapie,
- w Portugalii: radioterapia,
- w Szwecji: tumörsjukdomar (allmän onkologi),

- w Zjednoczonym Królestwie: radiotherapy

v) Rehabilitacja medyczna:

- w Austrii: physikalische medizin,
- w Belgii: médecine physique/fysische geneeskunde,
- w Danii: fysiurgi og rehabilitering,
- w Finlandii: fysiatría/ fysiatrí,
- we Francji: rééducation et réadaptation fonctionnelles
- w Grecji: fysiki iatriki kai apokatastasi
- w Hiszpanii: rehabilitacion
- w Holandii: revalidatie
- w Luksemburgu: rééducation et réadaptation fonctionnelles
- w Niemczech: physikalische und rehabilitative medizin,
- w Portugalii: fisiatría
- w Szwecji: rehabiliteringsmedicin,
- we Włoszech: fisioterapia

w) Urologia:

- w Austrii: urologie,
- w Belgii: urologie/urologie,
- w Danii: urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: urologia/ urologi,
- we Francji: chirurgie urologique,
- w Grecji: oyrologia,
- w Hiszpanii: urología,
- w Holandii: urologie,
- w Irlandii: urology,
- w Luksemburgu: urologie,
- w Niemczech: urologie,
- w Portugalii: urologia,

- w Szwecji: urologi,
- we Włoszech: urologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: urology,

x) Zdrowie publiczne:

- w Austrii: sozialmedizin,
- w Finlandii: terveydenhuolto/ hälsövärd,
- we Francji: sante publique et medicine sociale,
- w Hiszpanii: medicina preventiva y salud publica,
- w Holandii: maatschappij en gezondheid,
- w Irlandii: community medicine,
- w Niemczech: öffentliches gesundheitwesen,
- w Szwecji: socialmedicin,
- we Włoszech: igiene e medicina sociale,
- w Zjednoczonym Królestwie: public health medicine,

2) w danej szczegółowej dziedzinie medycyny:

a) Alergologia:

- w Danii: medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomheds sygdomme,
- w Finlandii: allergologia/ allergologi,
- w Grecji: allergiologia,
- w Hiszpanii: alergologia,
- w Holandii: allergologie,
- w Portugalii: imunoalergologia,
- w Szwecji: allergisjukdomar,
- we Włoszech: allergologia ed immunologia clinica,

b) Chirurgia klatki piersiowej:

- w Belgii: chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax,

- w Danii: thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme,
- w Finlandii: sydän- ja rintaelinkkirurgia/ hjärt- och thoraxkirurgi,
- we Francji: chirurgie thoracique et cardio-vasculaire,
- w Grecji: cheiroyrgiki thorakos,
- w Hiszpanii: cirugía torácica,
- w Holandii: cardio-pulmonale chirurgie,
- w Irlandii: thoracic surgery,
- w Luksemburgu: chirurgie thoracique,
- w Niemczech: herzchirurgie,
- w Portugalii: cirurgia cardio-torácica,
- w Szwecji: thoraxkirurgi,
- we Włoszech: chirurgia torácica,
- w Zjednoczonym Królestwie: thoracic surgery,

a) Chirurgia naczyniowa:

- w Belgii: chirurgie des vaisseaux/bloedvatenheelkunde,
- w Danii: karkirurgi eller kirurgiske blodkarsygdomme,
- w Finlandii: verisuonikirurgia/ kärllkirurgi,
- we Francji: chirurgie vasculaire,
- w Hiszpanii: angiología y cirugía vascular,
- w Luksemburgu: chirurgie cardio-vasculaire,
- w Portugalii: cirurgia vascular,
- we Włoszech: chirurgia vascolare,

b) Chirurgia plastyczna:

- w Austrii: plastische chirurgie,
- w Belgii: chirurgie plastique/plastische heelkunde,

- w Danii: plastikkirurgi,
- w Finlandii: plastiikkakirurgia/ plastikkirurgia,
- we Francji: chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique,
- w Grecji: plastiki cheiroyrgiki,
- w Holandii: plastische chirurgie,
- w Hiszpanii: cirugía plastica y reparadora,
- w Irlandii: plastic surgery,
- w Luksemburgu: chirurgie plastique,
- w Niemczech: plastische chirurgie,
- w Portugalii: cirurgia plastica e reconstrutiva,
- w Szwecji: plastikkirurgi,
- we Włoszech: chirurgia plastica,
- w Zjednoczonym Królestwie: plastic surgery,

c) Choroby płuc:

- w Austrii: lungenkrankheiten,
- w Belgii: pneumologie/pneumologie,
- w Danii: medicinske lungesydomme,
- w Finlandii: keuhkosairaudet ja allergologia/ lungsjukdomar och allergologi,
- we Francji: pneumologie,
- w Grecji: fymatiologia-pnevmonologia,
- w Hiszpanii: neumologia,
- w Holandii: longziekten en tuberculose,
- w Irlandii: respiratory medicine,
- w Luksemburgu: pneumo-phtisiologie,
- w Niemczech: Lungen- und Bronchialheilkunde,
- w Portugalii: pneumologia,
- w Szwecji: lungsjukdomar (pneumologi),
- we Włoszech: tisiologia e malattie dell'apparato respiratorio,
- w Zjednoczonym Królestwie: respiratory medicine,

f) Endokrynologia:

- w Danii: medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme,
- w Finlandii: endokrinologia/ endokrinologi,
- we Francji: endocrinologie – maladies,
- w Grecji: endokrinologia,
- w Hiszpanii: endocrinología y nutrición,
- w Irlandii: endocrinology and diabetes mellitus,
- w Luksemburgu: endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition,
- Portugalii: endocrinologia-nutricao,
- w Szwecji: endokrina sjukdomar,
- we Włoszech: endocrinologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: endocrinology and diabetes mellitus,

g) Farmakologia kliniczna:

- w Austrii: pharmakologie und toxikologie,
- w Danii: klinisk farmakologi,
- w Finlandii: kliininen farmakologia ja lääkehoito/ klinisk farmakologi och läkemedelsbehandling,
- w Hiszpanii: farmacología clínica,
- w Irlandii: clinical pharmacology and therapeutics,
- w Niemczech: Pharmakologie,
- w Szwecji: klinisk farmakologi,
- w Zjednoczonym Królestwie: clinical pharmacology and therapeutics,

h) Gastroenterologia:

- w Belgii: gastro-entérologie/gastro-enterologie,

- w Danii: medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme,
- w Finlandii: gastroenterologia/ gastroenterologi,
- we Francji: gastro-entérologie et hépatologie,
- w Grecji: gastrenterologia,
- w Hiszpanii: aparato digestivo,
- w Holandii: gastro-enterologie,
- w Irlandii: gastro-enterology,
- w Luksemburgu: gastro-entérologie,
- w Portugalii: gastrenterologia,
- w Szwecji: medicinsk gastroenterologi och hepatologi,
- we Włoszech: malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio,
- w Zjednoczonym Królestwie: gastro-enterology,

i) Geriatria:

- w Danii: geriatri eller alderdommens sygdomme,
- w Finlandii: geriatria/ geriatric,
- w Hiszpanii: geriatria,
- w Holandii: klinische geriatrie,
- w Irlandii: geriatrics,
- w Szwecji: geriatrik,
- we Włoszech: geriatria,
- w Zjednoczonym Królestwie: geriatrics,

j) Hematologia:

- w Danii: haematologi eller blodsygdomme,
- w Finlandii: klininen hematologia/ klinisk hematologi,
- w Grecji: aimatologia,

- w Hiszpanii: hematología hemoterapia,
- w Irlandii: haematology,
- w Luksemburgu: hématologie,
- w Portugalii: imuno-hemoterapia,
- w Szwecji: hematologi,
- we Włoszech: ematologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: haematology,

k) Immunologia kliniczna:

- w Austrii: immunologie,
- w Danii: klinisk immunology,
- w Finlandii: immunologia/ immunology,
- w Hiszpanii: inmunología,
- w Irlandii: clinical immunology,
- w Szwecji: klinisk immunology,
- w Zjednoczonym Królestwie: immunology,

l) Kardiologia:

- w Belgii: cardiologie/cardiologie,
- w Danii: cardiologi eller hjerte-og-kredsloebssygdomme,
- w Finlandii: kardiologia/ kardiologi,
- we Francji: pathologie cardio-vasculaire,
- w Grecji: kardiologia,
- w Hiszpanii: cardiologia,
- w Holandii: cardiologie,
- w Irlandii: cardiology,
- w Luksemburgu: cardiologie et angiologie,

- w Portugalii: cardiologia,
- w Szwecji: kardiologi,
- we Włoszech: cardiologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: cardio-vascular disease,

m) Medycyna nuklearna:

- w Austrii: nuklearmedizin,
- w Belgii: médecine nucléaire/nucleaire geneeskunde,
- w Danii: klinisk fysiologi og nuclearmedicin,
- w Finlandii: isotooppitutkimukset/ isotopundersökningar,
- we Francji: médecine nucléaire,
- w Grecji: pyriniki iatriki,
- w Hiszpanii: medicina nuclear,
- w Holandii: nucleaire geneeskunde,
- w Luksemburgu: médecine nucléaire,
- w Niemczech: Nuklearmedizin,
- w Portugalii: medicina nuclear,
- we Włoszech: medicina nucleare,
- w Zjednoczonym Królestwie: nuclear medicine,

n) Nefrologia:

- w Danii: nefrologi eller medicinske nyresygdomme,
- w Finlandii: nefrologia/ nefrologi,
- we Francji: néphrologie,
- w Grecji: nefrologia,
- w Hiszpanii: nefrología,
- w Irlandii: nephrology,

- w Luksemburgu: néphrologie,
- w Portugalii: nefrologia,
- w Szwecji: medicinska njursjukdomar (nefrologi),
- we Włoszech: nefrologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: renal disease,

o) Psychiatria dzieci i młodzieży:

- w Danii: boernepsykiatri,
- w Finlandii: lastenpsykiatria/ barnpsykiatri,
- we Francji: pédo-psychiatrie,
- w Grecji: paidopsychiatriki,
- w Irlandii: child and adolescent psychiatry,
- w Luksemburgu: psychiatrie infantile,
- w Niemczech: Kinder- und Jugendpsychiatrie,
- w Portugalii: pedopsiquiatria,
- w Szwecji: barn- och ungdompsykiatri,
- we Włoszech: neuropsichiatria infantile,
- w Zjednoczonym Królestwie: child and adolescent psychiatry,

p) Reumatologia:

- w Belgii: rhumatologie/reumatologie,
- w Danii: reumatologi,
- w Finlandii: reumatologia/ reumatologi,
- we Francji: rhumatologie,
- w Grecji: revmatologia,
- w Hiszpanii: reumatología,
- w Holandii: reumatologie,

- w Irlandii: rheumatology,
- w Luksemburgu: rhumatologie,
- w Portugalii: reumatologia
- w Szwecji: reumatologi,
- we Włoszech: reumatologia,
- w Zjednoczonym Królestwie: rheumatology,

3) w danej podstawowej dziedzinie medycyny uzyskany przez lekarza stomatologa:

a) Chirurgia szczękowo-twarzowa:

- w Belgii: stomatologie/chirurgie orale et maxillo-faciale; stomatologie/orale en maxillo-faciale chirurgie,
- w Finlandii: suu- ja leukakirurgia/oral och maxillofacial kirurgi,
- w Irlandii: oral and maxillo-facial surgery,
- w Niemczech: Zahn-, Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie,
- w Zjednoczonym Królestwie: oral and maxillo-facial surgery,

b) Stomatologia ogólna:

- w Hiszpanii: estomatología,
- we Francji: stomatologie,
- we Włoszech: odontostomatologia,
- w Luksemburgu: stomatologie,
- w Portugalii: estomatologia.

TABELA ZGODNOŚCI

ZAKRES ZMIAN W USTAWIE O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA W ZWIĄZKU Z DOSTOSOWANIEM PRAWA POLSKIEGO DO PRAWA UNII EUROPEJSKIEJ

Proponowane zmiany w ustawie o zawodzie lekarza wejdą w życie z dniem uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

Powołane w tabeli przepisy prawa polskiego dotyczą ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152, z późn. zm.).

Powołane w tabeli przepisy prawa wspólnotowego dotyczą Dyrektywy Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. przyjętej w celu ułatwienia swobodnego przepływu lekarzy oraz wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych formalnych poświadczeń kwalifikacji lekarskich (93/16/EWG), zwanej Dyrektywą 93/16 (w związku z dyrektywami: 78/686/EWG, 78/687/EWG, 81/1057/EWG i 89/594/EWG dotyczącymi uznawania kwalifikacji)

Lp.	UE	JUE	JPL	Treść zmiany	Przepisy Intertemporalne	Uwagi
1.	93/16/EWG	art. 4, 5, 6, 7 i 9	art. 16a ust. 1-3 oraz art. 20a ustawy o zawodzie lekarza	zasady używania tytułu specjalisty oraz wykaz dyplomów specjalisty	uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej	
2.	93/16/EWG	art. 10	art. 20b ustawy o zawodzie lekarza	zasady posługiwania się tytułem lub stopniem naukowym	uzyskanie członkostwa w Unii Europejskiej	

Lp. – liczba porządkowa zmiany

UE - sygnatura aktu europejskiego

JUE – jednostka redakcyjna aktu europejskiego

JPL – jednostka redakcyjna aktu polskiego

Przepisy intertemporalne – uwagi co do wejścia w życie

Uwagi – ew. inne uwagi